

zmocnění. Tu zakládá nižší právní předpis kompetenci správních úřadů z vůle zákona a jde pak již jen o otázku, zda takováto delegace zákonodárné moci je s hlediska ústavní listiny přípustná. Tak tomu bylo zejména u vlád. nař. č. 15/1927 Sb. o úpravě platových a některých služebních poměrů zaměstnanců československých státních drah. Ustanovení § 70 citovaného nařízení, jímž byly úřady státní železniční správy povolány k vydávání úředních rozhodnutí o soukromoprávních věcech zaměstnanců státních drah, má svou oporu v § 210 zákona č. 103/1926, jak bylo již též vysloveno nálezem Boh. A 12618/36. Kompetence správních úřadů k rozhodování soukromoprávních sporů byla tu tedy sice založena nižším právním předpisem, avšak na základě výslovného zákonného zmocnění. Avšak ustanovení § 53, odst. 1, věta 2 org. zákona obsahuje pouze kompetenční předpis pro zemské zastupitelstvo k úpravě služebních a platových poměrů zemských zaměstnanců, nelze však v tomto ustanovení shledati zmocnění k tomu, aby byla zakládána usnesením zemského zastupitelstva nová kompetence správních úřadů. Třetí věta odst. 1, § 53 org. zákona, která uvádí směrnici pro míru služebních a platových práv z této úpravy vyplývajících, vytyčuje pak pouze hranice pro zemské zastupitelstvo, ve kterých se smí úprava služebních a platových poměrů zemských zaměstnanců pohybovati; ani tu není žádného zákonného zmocnění k zakládání nové kompetence správních úřadů. Při tom může již zůstatí zcela stranou otázka, zda by podobné zmocnění pro zemské zastupitelstvo (a kontratrio zmocnění vlády k vydání vládního nařízení), kdyby vůbec bylo v zákoně obsaženo, bylo možno srovnati s předpisy ústavní listiny.

Nález z 22. února 1938 č. 1023/36-7.

»Odpočivnými (zaopatřovacími) platy« ve smyslu § 7 vl. nař. č. 252/1933 Sb. o úsporných opatřeních personálních nerozumějí se odpočivné (zaopatřovací) platy jen v rozsahu, v jakém jsou podrobeny dani důchodové.

Vládní nařízení č. 252/1933 Sb. sleduje a dále prohlubuje myšlenku snížení odpočivných platů z důvodu vedlejšího výdělečného příjmu výslužníkovy, která byla již vyjádřena po prvé v § 18 zákona č. 286/1924 Sb. o úsporných opatřeních ve veřejné správě a pak v § 15 zákona č. 204/1932 Sb. o úsporných opatřeních personálních. Podrobujíc totiž odpočivné (zaopatřovací) požitky jednak srážkám generelním, naznačeným v § 4, jednak snížení individuálním (§§ 7, 9, 10), činí zaopatřovací požitky předmětem svých úsporných opatření. Při tom nijak nestanoví, že předmětem srážek, resp. snížení jsou odpočivné požitky jen v rozsahu, v jakém jsou podrobeny dani důchodové ve smyslu zákona č. 76/1927 Sb. (nyní ve znění zákona č. 226/1936 Sb.), tedy po odečtení srážek tam podle § 15 posléz cit. zákona přípustných. Naopak stanoví pro srážky ve smyslu § 4 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. jako srážkovou základnu celkové odpočivné příjmy bez přídavku

na děti, výchovného a doplňovacího přídatku ženatých (§ 6, odst. 2 zákona č. 204/1932 Sb., citovaný v § 4 vlád. nař. č. 252/1933 Sb.), tedy beze zřetele k tomu, v jakém rozsahu jsou při výměře daně důchodové podle zákona č. 76/1927 Sb. přípustny z těchto příjmů srážky podle citovaného zákona. V § 7 mluví pak vlád. nař. č. 252/1933 Sb. o odpočivném platu zcela všeobecně, bez jakéhokoli bližšího označení a staví proti tomu stálý výdělečný příjem, ale jen takový, který jest podroben dani důchodové. Vládní nařízení pokračuje na tomto místě — pokud se týče snížení odpočivných platů — ve stopách, jež byly již naznačeny předpisem § 21, ve spojení s §§ 17 a 18 zákona č. 286/1924 Sb., resp. v § 6 zákona č. 204/1932 Sb. pro srážky, resp. snížení tam normovaná a nutno tedy i pojem »odpočivných platů«, zmíněných v § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb., vykládati ve stejném smyslu, jaký byl dán oněmi dřívějšími předpisy a rozuměti jím jen »celkové odpočivné požitky«, jaké zaměstnanec má podle platných předpisů pensijních, t. j. objektivně, nikoli odpočivné požitky, jakými zaměstnanec v konkrétním případě jest podroben dani důchodové, tedy t. zv. příjmy ryzí.

Nález z 24. února 1938 č. 6363/35-14.

1. Z rozhodnutí, jímž okresní výbor neschválil předložené účty obecního hospodaření (§ 16, odst. 5 zák. č. 329/21 Sb.), je přípustno odvolání obce k zemskému výboru.

2. Tříměsíční lhůta § 16, odst. 5 zák. č. 329/21 Sb. počíná běžeti teprve ode dne, kdy byly předloženy bezprostřednímu úřadu dohlédacímu účty obecního hospodaření, vyhovující po stránce formelní i věcné náležitostem stanoveným v odst. 1—3 cit. předpisu.

Na sporu byl výklad ustanovení odst. 5, § 16 ob. fin. nov. č. 329/21 Sb., normujícího v odst. 1—5 revise účtů hospodářské správy obcí bezprostředním úřadem dohlédacím.

Obec, jíž přísluší v důsledku její samosprávy obhajovati svá hospodářská usnesení v cestě instanční proti všem zásahům, má právo brániti se v postupu instančním i proti neschválení předložených účtů bezprostředním dohlédacím úřadem podle cit. § 16. Z celého znění tohoto § 16, který i v odst. 3 stanoví obdobnou platnost odst. 2 až 5, § 6 ob. fin. nov., plyne, že zákon počítá revisi účtů obecního hospodaření k záležitostem rozpočtovým. O záležitostech rozpočtových rozhodují pořadem správním podle § 3 zák. 77/27 Sb. ve znění zák. č. 169/30 Sb. okresní a zemské výbory. Je proto naříkaný výměr instančním rozhodnutím kompetentního úřadu.

Odst. 5 cit. § 16 stanoví, že, nedojdou-li starosty obce do tří měsíců od dohlédacího úřadu žádné výtky proti předloženým účtům, je účty pokládati za schválené. Běží tu o t. zv. rozhodnutí fingované, kde mlčení úřadu po určitou dobu znamená fikci určitého vyřízení pro stranu příznivého (Hoetzel, Spr. právo II. vyd., str. 355.), v daném případě schválení účtů. Od kdy počíná lhůta ta běžeti, zákon nestanoví; dlužno však souditi, že počíná běžeti teprve ode dne, kdy dohlédacímu úřadu byla dána možnost, aby